

Megjelen:
hetenkint egyszer, csütörtökön.

A szerkesztő lakása:
Pestvárosnál 6-ik szám alatt.

Előzetési feltételek:
Egész évre 6 ft. | Félévre 3 ft. | Negyed évre 1 ft. 50 kr.

Hirdetések és mellékletek — utóbbiak a kincstári illetékekkel együtt 1 ft. 50 krral számítva — minden nyelven fölvetetnek a kiadó hivatalban. Kértek az ígértárgyakkal együtt legelőbb szerda reggeli 10 óráig beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vehetnek.

Hirdetések díjai:
a háromhasábos petitor első hirdetésnél 4 kr., többszörinél 3 kr. Kincstári illeték minden egyes beiktatásért 30 kr.

Kiadóhivatal:
Pleiz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Becskereken, hova az előzetési pénzek és ígértárgyak küldendők.

Deák Ferencz temetése.

Lapunk szűk teréhez mérten, a közp. lapok után, itt közöljük a nagy temetés részleteit.

A beszterelés.

Tíz óraker zsufolásig volt az akadémia csarnokának háttéré s az azon fölemelkedő lépcsőzet. Képviselők s a főrendiház tagjai vegyest foglalták el e helyet, majd mindannyian diszgyászban. A csarnokból fölvezető lépcsők fölött volt, elhelyezve a fekete ezüst díszítésű bevont emelvény, melyen a képviselőház elnöke mondá el a gyászbeszédet. — A csarnok alsó része még üres volt. Fél 11 óraker nyitlak meg az akadémia teréről a csarnokba vezető kapuk. A szem ezernyi-ezer emberfön tekinthetett végig a kapukon keresztül.

Az egyletek, törvényhatóságok képviselői egyenkint bocsáttak be a csarnokba, mely csakhamar szintén megtelt. ¼ 11 óraker érkezett meg a bécsi birodalmi tanács és a lengyelek klubjának küldöttége.

Rechbauer, a lajtántuli képviselőház elnöke, sajátkezűleg tevő le a küldöttég által hozott cserkoszorut, melyet széles, aranyrojtos szalagok ékítették, — a ravatal aljára, közvetlenül a királyné és király koszorui alá, melyek a befődött koporsó fejen voltak elhelyezve. A többi koszoru a ravatal lépcsőzetén fekdü.

Csakhamar megjelentek a honvédség és a közös hadsereg képviselői. Hét közös hadseregbeli tábornok, élökön Edelsheim Gyulay gróffal, s három honvédtábornok, köztök Hollán Ernő, foglalt a koporsó jobbán helyett, kiket számos tiszt környezett. Őket követték majdnem egyidejűleg a fővárosi hatóság képviselői, a budapesti konzulok diszruhában. Ezek után érkeztek a miniszterek testületileg s az elnöki emelvény alatt, a lépcsőkön foglaltak helyet.

Kevéssel 11 előtt érkezett ő Felsége képviselője, Mondel főszárnysegéd s Nopcsa, a királyné képviselője, kik jobbra és balra a koporsó fejénél állottak meg. — Utánok József főherczeg jött nevével és Coburg Fülöp herczeg fiával, a honvédezzredessel, kit neje kísért. Coburg herczegnő és Clotilde főherczegnő a legmélyebb gyászban a koporsó fejénél, a ravatal első lépcsője mellett állottak. Mögöttük József főher-

czeg, s egy lépéssel hátrább a két Coburg herczeg. — Utánok Széll Kálmán a közepén, mellette jobbról Nedeczky, balról Vörösmarty Béla. A Vörösmarty, Nedeczky és Szeniczey család többi tagjai a ravatal jobboldalán foglaltak helyet. Mögöttük a g. és r. k. egyházak képviselői, köztök Ivacsokovic patriarcha állottak.

Néhány perczcel 11 óra előtt érkezett Andrássy Gyula gróf, tábornoki egyenruhában, s a miniszterek mögött a lépcsőn állott meg.

Pontban 11 óraker megnyitlak a képviselők és főrendek sorai, s az eként képződött falak között gyászos méltósággal vonult le a lépcsőkön a ravatalhoz a papság. — A püspökök kivétel nélkül részt vettek a beszterelésnél egyházi szertartási öltönyben, arany keresztel ellátott fekete infulában s a pluvialében, Olteanu a görög püspöki tiarával jelent meg. Őket követte az egri érsek s a herczegprímás, ki a beszterelést végzé.

A papság a koporsó lábainál állott, s megkezdődött a szertartás. Nem maradt szem szárazon, midőn a primás elkezdé a Requiem aeternam dona ei Domine megrázó énekét, melyet az énekkar folytatott.

Az egyházi szertartás körülbelül egy negyedórát vett igénybe, s a „Miserere“ elmondása után Ghyczy Kálmán, a képviselőház elnöke, tartott emelkedett szellemű beszédet.

A beszéd végeztével a diszörtség felemelé a koporsót s az óriási menet megindult a temető felé.

A gyászmenet.

A halottas-menet eleje a dohány-utcánál állt, vége az akadémia csarnokában. Katonáság fogta körül a menetet, a gyászfátyolok légszuszamlópák égték. A Ferencz-József-tér gyászfátyolos erkélyein s minden erkélyen gyászruhás közönségült.

Pont tizenegykor megkondultak az összes templomok öreg harangjai s ugyanekkor megindult a menet a dohány-utcánál. Elöl ment két rendező diszmagyarban, karján gyászfátyollal, utána katonai zenekar, gyászdíszlót hangoztatva. Ezt követték a rokkant honvédek, majd a tüzoltók hosszú sora impozans egyenruhában. Az ezután jövő sora a következő: betegsegélyző egyletek fehér-kék s kék-fekete zászlókkal. A „budapesti betegsegélyző

egylet“ égő fáklyakkal jött és sora előtt mely gyászban levő hölgy ment, ki vánkoson koszorut vitt. Ezt más egyletek követték. Majd a dunagőzhajózási személyzet. A menet e szakaszát a neuzeti színház férfinemelőzete zárta be, élén báró Podmaniczky intendánsal.

Ezután mintegy negyedórái szünet következett. A menet másik szakasza háromnegyed 12-kor indult meg. A keresési uton először is fölűnt ismét a különféle temetkezési egyletek hosszú sora; az Erzsébet-egylet tagjai ezek sorában két palmaágot vittek.

A temetkezési egyletek vezetői karjaikon paizsként Deák czimerét vitték, gyászfátyollal. Ezeket a papnövelde ifjusága követe. Majd az állatgyógyintézeti és az egyetemi és műegyetemi ifjuság hosszú, tömör, sötét sora, három gyászzászlóval. Ezek után a budapesti olasz colonia sorakozott az olasz zászlóval. Az Eötvös-belegsegélyző-egylet. Az izraelita iroda. A különféle vasutak tisztikara és szolgálomelyzete. A hordáregylet. A Fröbel-nőegylet hölgyei. A tengerészeti csapatok s ismét egy katonai zenekar.

Ezután a menet szakadatlanul özönlött. A t. hatósági küldöttégek sorát Szegekd küldöttége nyitotta meg. Majd a selmezzsi erdész- és bányász-akadémia ifjusága bányanagyával, fölűnt festői egyenruhában. Ezután a megyei és városi küldöttégek hosszú sora az illető megyei és városi huszárokkal. — E küldöttégek tagjai között nagyon sok volt a magyar diszruhás. Voltak szerb és román nemzeti öltönyűek is. — Majd minden küldöttégnek volt egy-egy pap tagja.

A municipiumok küldöttégeinek sorát a fővárosi képviselőtestülete és tanácsa zárta be; előtte, körűlte városi huszárokkal. S ismét zenekar.

Ezt a helybeli katonatisztek végtelen, tömör sora követe. Együtt voltak közös hadsegeliek és honvédek, gyalogok és lovasok. A tisztiket a tábornokok követték. B. Edelsheim-Gyulay mellett József főherczeg, a honvédség főparancsnoka haladt, aki szintén egészen a temetőig gyalog ment a menettel.

A tisztiket a főváros által kirendelt küldöttég követe; ezt három lovas. Ezek után a koszorukocsi.

Leirhatlanul megragadó jelenet volt ez. A kocsi elé két szürke ló volt fogva. A kocsi közönséges halottas-kocsi, de mind tetejét, mind oldalait elfödtek a koszoruk, 261 koszoru volt rajta. A koszo-

ruk festőileg voltak elhelyezve, fölirataikat a közönség olvashatá. — Legfölűl két palmaág koronázta meg a festői, leirhatlanul megragadó csoportot. A csodálat és megilletődés fölkiáltásai halatszottak a közönség soraiban.

A koszorukocsi után a papság sorakozott. Mindkét ev. papság, görög-katolikusok és keletiek, majd a püspökök, végül a szolgálatot tévő papság, s a négy infulással (köztük Olyán) az egri érsek.

A papság után a halottas-kocsi a drága hamvakkal. Hat sötét ló vonta az impozans menetet, közvetlenül előtte az országos bizottság tagjai, utána oly csoport, minő még nem haladt Budapest utcáin.

Ő felsége képviselője, báró Mondel, ment itt a miniszterelnökkel, gr. Andrássy Széll Kálmánnal, a gyászoló család, a hölgyek közül Vörösmartyné, Széll Kálmánné, Szeniczeyné, a Nedeczky kisasszonyok, sat. Majd a reichsrath küldöttége s az egész képv. és főrendiház. Sokan voltak diszmagyarban; de egy sem volt, ki gyászfátyolt nem viselt fövegén. A sor fényes volt. A hány kitűnőséget számlál a parlament, az mind sorban volt; történelmi nevek és fényes érdemek.

Rendörök mentek a csoport körül és korlátokkal zártak el attól a hullámzó közönséget. Lovas katonák fejezték be a menetet.

... E menet nagyszerű s összehasonlíthatlan volt. Elvonulása két órát vett igénybe. Mintegy ezer zászló lobogott a menetben. A boulevardok zuzmarás fain természet csipkeshemfödője környezte a halotti menetet. Ily gyászos csoportot még nem látott Magyarország és hire fönnmarad ama nagy férfu hírével, ki történetünkben páratlanul áll . . .

A rend azonban példás volt, a menet semmi által meg nem zavartatva ért a temetőbe.

A temetőben.

A holttestet a temető kápolnájában helyezték el s itt Samasa egri érsek végezte a beszterelési szertartást.

Közvetlen a koporsó, után belépett József főhög, Mondel b., Agoston szász coburggőthai herczeg, Clotilde főherczegnő atyja, ennek fia, Coburg Fülöp herczeg, magyar honvédhuszár alezredesi egyenruhában, s végül a családtagok léptek a kápolnába.

TÁRCZA.

Egy sicillai alakos önvallomása.

(Vége.)

Mintegy két hónapot töltök el már ezen nemesi lakhelyen, a mint egy reggel a lovag szobába lép. Nehéz bú ilt ábrázatján, minden vonalái dültek valának, a kétségbeesés minden jelenségeivel egy székbe veti magát.

„Kapitány, — monda ő — végem van. Nekem mennem kell. Tovább itt ki nem állhatom.“

„Mi lelte, lovag? mi baja?“

„Oh ez a rettenetes szenvedély!“ Itt felkél hévvel a székről, és karjaim közé veti magát. „En férfiasan ostromlám őt — már többet nem tehetek.“

„De kin áll, kedves barátom, mint önön? nem áll-e minden hatalmában? atya, nemzetség —“

„Atya, nemzetség! mit ér ez nekem? — egy erőltetett kezét akarok-e én vagy önkénti hajlandóságot? — Nincsen-e vágytársam? — ah! és ki? — egy vágytársam, talán a holtak közt! Oh hagyjon el, hagyjon el! Ha mindjárt a világ végéig tart is, meg kell lennem bányátam.“

„Hogyan? annyi sok sikeretlen keresések után tud-e még ön reményit?“

„Remény! — az én szívemben régen elhunyt az. De amabban is? Mit ér az, ha én reménylenek? Boldog vagyok-e valamedig e

reménynek egy kis fénye pislog Antónia szivében? — Két szó, s barátom véget vehetne kinszenvedésimnek — de hiába! sorsom nyomorú maradand, míg az öröklet a maga hallgatását megtöri, és értem a sírok tanuskodnak.“

„Tehát ez azon bizonyosság, mi őnt boldoggá teheti?“

„Boldoggá? — Oh én kétélem valaha ismét az lehetni! — De a bizonytalanság legretentőbb kárhózat! (egy kevés hallgatás után mérséklé magát, és fájdalmasan folytató.) Hogy lássa szenvedéseim! — Boldoggá teheti őt azon hűség, mi testvére nyomorát teszi? Hát egy élő halott miatt epedjen, ki többé nem tud édelni? — Tudná csak gyötrelmeim — (itt elkezdte hevesen sírni, és arczát mellemhez nyomá) talán — igen is, talán önmaga karjaim közé vezetné őt!“

„De hát ezen óhajás épen oly teljesíthetetlen volna?“

„Barátom! mit mond ön? —“ Ijedve tekintvén rám.

„Sokkal csekélyebb okok — folytatóm — szövek az elhunytakat az élők sorsába. Hát egész földi boldogsága egy embernek — egy testvérnek —“

„Az egész földi boldogság; oh én azt nem érzem. Mily valót monda ön, az én egész üdvem!“

„És egy gyászoló család nyugalma nem lenné-e méltó felhívás? Valóban, ha egy földi úgy jogolhatja a boldogultnak nyugalma meg-háborítani, — egy hatalomból hasznót csinálni —“

— „Az istenért, barátom! félbeszakasztá

— arról semmit se többé. Egykor való, megismerem, voltam olyan gondolatlalt — úgy tetszik, szólék felőle önnek — de már rég, mint gonoszit és rútat, megvetem.“

Látják — folytató a sicillai — hová vezet az bennünket. Én a lovag aggodalmi eloszlátásával fáradozom, mi végre sikerüle is. El vala határozva a meghalt szellemét előidézni, mihez én csak 14 napi közt kötek ki magamnak, hogy, mint állítam, méltólag elkészülhessek. Miután ez időköz eltel, s gépeleym illendően el valának rendezve, egy borzasztó estvét, midőn a család szokott módra körűlem összegyűlve vala, használnék, ennek megegyezését kicsalni, vagy is inkább észrevéttelen oda vezérelni, hogy az önmaga tevé ezen kérelmet. Az ifju grófnő legnehezebben állott rá, kinek mindazáltal jelenléte lényeges vala, de itt az ő szenvedelmének ábrándozó szárnyalása segítségünkre szolgált, s talán még inkább a reménynek egy gyöngy fénye, hogy a holtak vélt még élne, és a hívásra meg nem fogna jelenni. Magában a dologban való bizalmatlanság vala az egyetlen akadály, mivel megvívnom nem kelle.

Mihelyt a család megegyezése nyerve lön, a munkálat harmad napra határozották; inádságok, miknek éjfélig is el kelle tartaniok, bójtók, éjjelezések, magány- és mysticai oktatások, összekölte egy bizonyos és még ismeretlen hangszer használatával, mit én ilyen estelekben igen hathatósan találték, valának az előkészületek ezen ünneplés cselekvényhez mik oly annyira kívánságom szerint teljesítettek, hogy hallgatóim vakbuzgó lelkesedésök

saját phantasiámat is fölhevíté, s a családost nem kevésbé nevelte, mihez ez alkalommal erőtetem kelle magamat. Végre előjve a várt óra.

Az idézés kívánat szerint ment végbe. A szemfényvesztés leírásába nem bocsátkozom, mi engem a nélkül is messze vinne. Szóval, az minden várakozásomat kimeríté. Az öreg marchese, az ifju grófnő anyjával együtt, a lovag s még néhány rokonok valának jelen. Könnyen elgondolhatják önök, hogy azon hosszú idő alatt, melyet a háznál tölték, nem fogtam nélkülözni alkalmat, mindenről, mi a megholtat érdeklé, a legpontosb értesítést szerezhetni. Mellképének különféle festvényei, miket ott találték, képpé tettek megadnom a jelenetnek a legcsalóbb hasonlatot, s mivel a szellemet csak jelek által beszéltem, hangja sem ébreszte gyanút. A halott maga barbari rabkötösben jelenék meg, nyakán egy mely seb. Veszik észre — monda a sicillai — hogy itt a közönséges gyanításról, mi őt habokba vesztettnek tartá, eltávózom; mert okom vala remélni, hogy a látás hitelességét épen e fordulat váratlansága fogná igen nagyítani; valamint ellenben semmi sem látszék nekem veszedelmesnek, mint a természeteshez egy igen lélekösmeretes közelítés.

En — folytató ez — e kérdést tevém a szellemhez, vajjon nevez-e valamit magának e világon, és semmit sem hagyott-e azon, mi neki drága volna? a szellem háromszor csövéltá meg fejét, s egyik kezét az ég felé emelte. Elmente előt még egy gyűrűt húza le újjáról, mely elmente után a padon találták. A grófnő azt merőbben nézegeté, s ön jeggyürdije vala.

A szertartás végeztével a gyászoló közönség oszolni kezdett. Ekkor a koszorú kocsiból ki fogták a lovakat s képviselők, rendezők és egyéb notabilitások vonták a díszes kocsit a kápolna elé; leszedték a szebbnél szebb koszorúkat; aki hozzáférhetett, emlékül egy-egy bérlevelet vitt valamelyik koszorúból.

A kápolna falain elhelyezték a koszorúkat; a koporsón csak a király és királyné koszorúit hagyták, most is ott vannak; a többi koszorúkat, melyek eddig a koporsón voltak, a ravatal mellett helyezték el. — Ezen aktus alatt a kápolna ajtaja előtt a zalai huszárok képeztek sorfalat.

A kápolnában a gyertyákat égve hagyták.

Fél három órakor Havas Pál tanácsnok, mint a városi közegészségügyi bizottság elnöke, ki egyuttal a temetői ügyekben is intézkedik, a hatóság képviselője gyanánt bezárta a kápolnát, két keresztvasat tett rá, mindegyiket két lakattal zárta el. Azután a főkulcsot átadta Bánó Józsefnek, az országos gyászbizottság elnökének, ki e kulcsot be fogja mutatni az országgyűlésnek.

Ennek megtörténte után ismét a hatóság fogja őrizni a kápolnában a drága tetemeket mindaddig, míg föl nem lesz állítva egy sírbolt vagy mauzóleum, mely méltó leend a nemzethez, méltó a nemzet legnagyobb fiához.

Deák Ferencz élettörténete s jellemrajza.

Deák Ferencz 1803. október 17-én született Zalamegyében. Sőtör helységben, és nem Pusztán Szent-Lászlón, mint a német írók állítják. Atyja tekintélyes földbirtokos volt, ki maga mivelte jószágát, melynek jövedelme kielégíté szerény igényeit. A Deákok a közép nemességhez tartoztak, és habár családjuk régi, mégis nem volt összeköttetésben Verbőczy anyjának családjával, kit deákfalvi Deák Appolóniának hívtak, mint ezt Lavoley Emil tévesen említi. Tarsolyukban könyvet és tollat hordoztak, e kevésbé hűbéries szellemű jelvényeket, de melyek már előre látszottak megjelölni: honnan eredend egyik dicsősége e névnek, mely eddig ismeretlen volt a történetben.

Deák Ferencz, kit szorgalmas atyja, mint Antal bátyját is, gondos nevelésben részesített, gimnasiunai tanulmányait Kőszegben kezdte, majd Keszthelyen és Pápán folytatván, a humaniorákat Nagy-Kanizsán végezte, s bölcsészeti- és jogra Győrre ment. Elvégezvén a jogot Pestre jött táblai jurátusnak, s miután itt az ügyvédi vizsgákat szép sikerrel letette, visszatért Zalába. A megyénél tiszbeli ügyész lett, kinek kötelessége volt az urbéresék ügyeit vinni, majd árvárszéki jegyző, azután elnök lett, s nem sokára mint megválasztott táblabíró szolgált a megyét mindaddig míg bátyja helyett követül kildetett. Deák Ferencz tehát sem fizetéses megyei hivatal nem viselt, sem magánügyvédi gyakorlatot nem folytatott, mint a fentebb hivatkozott francia író Deák Ferenczről irt művében hibásan állítja.

Az 1832-6-ki országgyűlés idejére esik azon korszak, melyben Deák Ferencz nyilvános pályája kezdődik. Már pusztán megjelenésére felhívta a közfigyelmet széles tudománya, emelkedett szellemű és önzetlen lelki bátyja Deák Antal, ki midőn 1833. év tavaszán megrendült egészsége miatt Zalamegye követségéről visszalépett, azt mondta a távozásán sajnálkozó elvtársainak „küldök én nektek egy fiatal embert, kinek kis újjában több ész s

tudomány van, mint egész bennem, öregebb bátyjában.”

A fiatal ember megjelent, s anélkül, hogy szerénységben e kitüntetésre vagyott volna, a képviselők hallgatag megegyezéssel nem sokára vezére lett az alsóházi szabadlevél reformpártjának.

Mielőtt első fellépését ecsetelném, engedjék meg, hogy rövid vonásokban vázoljam a nemzet és országgyűlés állapotát azon korban; melyet Magyarország ebrédesi korszakának nevez a történelem. A bécsi udvar alkotmányellenes politikája ugy hozta magával, hogy valamint az 1825-7-ki, ugy a 30-ki országgyűlésen a tanácskozmányok tárgyát csak az alkotmány s nemzetiség biztosítása, némely kétségbe vont, vagy meggyöngyített közjogi elvek tisztázata hozatala és szilárdítása, és a nemzeti jogok sérelmeinek orvoslása képezte a nélkül, hogy a nemzet képviselői, illetőleg a karok és rendek a sérelmi politika terét elhagyhatták, s az üdvösebb belreformmunkálatokat megkezdhettek volna. A nemzet százados és legyőzhetlen ellenállása a bécsi udvar jogsértései ellenében hevesebben ébredt fel, mint valaha. Az 1831-ki országgyűlés volt hivatala a belreformok eszközésére, de feladatának ez sem felelt meg, mert a sérelmi politika folytatása leszorította napirendről a belreform tárgyát, miért ezen országgyűlést is az előbbieket folytatásának, de egyszerűsége befejezésének lehet tekinteni, mert a közjogi és sérelmi vitaközvetések befejeztetett az ő rendszer politikája, és helyet adott az újnak, melyet az 1832-6-ki országgyűlés jegyzőkönyvei oly hiven tükröztenek vissza. Csendes jótékony átalakulási forrongás lepte meg a nemzet szellemét, s előre látható volt, hogy a jövő országgyűlés tevékenységének anyagát a belreformok képezendik.

Ezen országgyűlési cycloba esik Deák Ferencz első fellépése. 1833. május 1-én jelent meg Zalamegye ifju követe a pozsonyi országgyűlésen. A felirati vita, a magyar nyelv ügye a törvényhozásban, ugyszintén a vallásügyi viták lezajlatának már, midőn Deák Ferencz elfoglalta helyét a törvényhozásban, és épen Erdély uniója, s némely akkor Erdély határait foglalt, de jogilag Magyarországhoz tartozó részeknek az anyaországhoz való viszakapcsolási kérdése került volna tárgyalás alá, ha egy közbejött körülmény meg nem akasztja a napi rend folyamát, s másfelé nem vonja az országgyűlés figyelmét.

Ez a lengyel ügy volt.

A kik ismerik hazánk ezen korbéli történetét, azok tudni fogják, hogy 1831-ben a nemzet nagy rokonszenvvel viseltetett a lengyel felkelés iránt, s a megyék feliratokat intéztek a kormányhoz, hogy nyujtana segédletet a függetlenségétől igazságtalanul megfosztott nemzetnek. A bécsi kabinet jöhet némi jóakarattal tanusított a lengyelek iránt, mégis figyelembe sem vette a nemzet ösztönzését, és a felkelés mint előre látható volt, elnyomatott. A felkelés után Párisba menekült lengyelek egy latin és magyar szövegű levelet intéztek a rendekhez, mely levél a főherceg nádor kezébe került, ki azt hosszas habozás és sürgetés után a tárgyalandó munkálatba iktattatta, mi által az ügy a rendek elé került. Az országgyűlés feliratot kívánt intézni a királyhoz: hogy igyekezzen a szerencsétlen nemzetnek diplomatikai uton igazságot szolgáltatni. Az indítványt a többség rokonszenvvel fogadta, az ellenzék legkitűnőbb szónokai, Balogh, Polóczy, Kölcsey, Tisza emeltek szót az ügy védelmére. A kormány természetesen nem szívesen hallotta az ily beszédeket, sőt a kormánypártiak egyik vezérszónoka Andrassy József Esztergom megyei követ az indítvány ellen szólván, természetesen találta, hogy nemzetek elvesznek.

E keserű guny fájdalmasan érinté a rendeket, s egy fiatal szónok állott fel, s rögtönzött beszédében hatalmasan torla vissza a méltatlan gunyt, s a kebel legyengébb érzelmeinek sérelmét. „Nemzetek vesznek, nemzetek

lesznek, e szavakat mondá Esztergom követe — így szól a beszéd; ugy hiszem azonban nem különös újság gyanant hozta fel e szavakat; mert a világtörténelmi évkönyvek bőven meglatítottak bennünket, hogy míg egyik nemzet emelkedett, a másik elenyészett. De a világtörténet nem tanít, hogy a végveszély örvényében elmerüléssel küzdő nemzetet, nemán és hidegen nézve, a lehetőségig ne segítsük.”

Majd tovább: „Lzonya valóság lett abból, mit Kázmér Janos királyuk 1616. július 16-án tartott beszédében könyek közt jövendőt; mert le van tiporva e nemzet egykori nagysága, összezúzva hevernek a hajdani szabadság feldult emlékei, s a Viszulanak lengyel vérel áztatott partjain nem szabad lengyelek tüzhelye füstölög többé.”

Az ifju szónok Deák Ferencz volt.

Leirhatlan a hatás, melyet ezen első nagy beszéde gyakorolt. Erre vonatkozólag mondja róla Tóth Lőrincz „mint a nap senkivel sem kaczérokodik, hanem föllép egyszerre egész fénytengerével, teljes méltóságában az égbe, s a kisebb csillagok elhalványulnak, a földön jótékony sugár, s meleg terjeng.” A lengyel ügyről, mely nagy hazánk fiát is nyílt fellépésre bírta, keves a mondani való. A szabadlevél párt tagjai közt is sokan voltak, kik nem akarták az ügy keresztülvitelével elkedvetleníteni az érdemteljes nádort, ki majdnem 40 éves nyilvános pályáján már annyit tett, s kitől még anyán vartak a haza javára. Az indítvány emellőgva az országos ülésben kisebbségben maradt. A lengyel ügyet Erdély uniója követte, s csak ezután következtek a középker hűbéri természetű maradvány intézményeinek reformálása körül folyt tárgyalások u. m. az urbéri törvényjavaslat, melyet a kormány visszautasított, az egyházi tized és ősiség eltörlésének kérdése, s az armalisták megadóztatása; mely vitákban habár s legkitűnőbb szónokok vettek részt, kiknek neveit megörökíté a történet, mégis azon nemes tüzet, azon magas szellemet, és emberi érzelmeket, melyekkel az ellenzék a jobbgyogy állapotának javítása mellett küzdött, semmi sem tükrözheti vissza hűbben, mint Deák Ferencz beszéde, melyet különben is, mint a magyar szónoklat remekeinek egyikét találjuk feljegyezve az azon korbéli országgyűlési jegyzőkönyvben. (Folytatása köv.)

A torontálmegyei s nagy-kikindai kerületi lótenyésztési bizottsmány elnökének emlékirata.

(Folytatás.)

A versetzi méntelepben jelenleg 160 fedező mén áll, melyeknek feladata nem csak az általam képviselt Torontálmegyét s nagy-kikindai kerületet, hanem egész Temes- és Krassóme gyét is ellátni. Hogy 160 mén erre nem képes, az világos; ehhez járul még, hogy ezen versetzi méntelepben levő méneknek nagy része ezen vidékre semmikép sem alkalmas. Az ezen vidékre rendelt Reproduttorek választásánál nem volt elegendő tekintet sem a valódi szükségletre, sem pedig a lakosság izlésére, ép így nem vétetett a létező kanczaanyag, mely utóbbinak mégis leginkább kellene megvádonak lenni; miután csak akkor várható idővel az egész lófajnak megjavítása. Ezek elenében a versetzi méntelep, (a telivér kivételével) az állami méntelepben előforduló valamennyi keresztetésnek mintaképe, csak hogy a jobb példányok kiválasztására figyelem nem fordított. Mielőtt nem határozott megállapodás arra nézve, hogy mit óhajunk növelni s minő vérel szándékozunk a

még létező fajokat, melyek a fedező kanczában vannak képviselve, — nemésíteni, vagy megjavítani — addig nem lehet a jelenlegi állapot javítására gondolni.

Actió nélküli ménnek, melyekből sajátos, versetzen sok van, az idevaló vidéknek kiszámíthatlan kárt okoznak; minthogy tekintelbe véve az itteni talajviszonyokat, esős időben a feneketlen utakat — egy ló, magas actió nélkül, még megközelítőleg sem képes hivatásának megfelelni.

Hogy ezen említett bajokon segíteni lehessen, mindenek előtt egy szigorú herélési törvény volna behozandó, hogy az ugynevezett magán- és közsémi ménekkel való visszaélésnek elejét lehessen venni. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy megtiltassék a magánosoknak saját méneikkel fedeztetni vagy korszok föczélja éppen ezek felhasználása érdekében sikra szállani — csak hogy minden ily mént, melyet tenyésztési célokra használni akarnak, szigorúan meg kell vizsgálni s a magas kormánynak, vagy arra hivatott közegeknek legyen: kiheréltetni minden oly mént, mely tenyésztésre alkalmatlanak bizonyul.

De hogy ily módon is eredményre jussunk, mindenekelőtt célszerűnek látszik annak meghatározása, minő fajtájú az itteni kanczaanyag, hogy vajlon vannak-e ebben fajok képviselve — mert csak ezek után lehet afölött határozni, hogy minő méneket kelljen sikerrel használni. A megejtett megvizsgálások nyomán, az itteni lófajokat két fajra lehet visszavezetni; az ugynevezett „sváb lóra“ s a magyar, vagy s z e r b lóra. Az elsőnek nem csunya termet és meg lehetős tömeg mellett, főleg hiányzik a kitartás, minek azonban főleg a növelés módja és okszerűtlen gondozás az okai; az utóbbi ellenben, tüzes, kitartó állat; részben elfajzás részben éhség folytán oly kicsiny lett, hogy alig lehet másra, mint pony-munkákra használni.

Ez a feltalálható, adott anyag. Most csak azon kérdés támad, hogy vajlon lehet-e ezen jelzett anyagot mint alapot felvenni s abból derék és használható lófajt fejleszteni?

Véleményem szerint, ezen kérdésre határozott igennel bátorodom felelni, feltéve, hogy bizonyos feltételek teljesülésbe mennek.

Ezen feltételek elseje volna: ha alkalmas eszközök által (melynek későbbi kifejtését magamnak fenntartom) a tenyésztő közönségnek lehetségessé válnék: productumát jobban felnevelni sőt azon meggyőződésre vezetni, hogy kellő felnevelés nélkül jórávaló lóhoz jutni lehetetlen. A második feltétel pedig, a méneknek helyes megválasztása s azoknak megfelelő számban előállítás.

Első sorban oda volnánk utalva, hogy szakemberek által határozassuk meg, hogy a létező lófajok megjavítására, minő ménnek volnának a legalkalmasabbak — azután a lakosság, de jelesen a tenyésztő közönség izlését kellene tekintetbe venni.

Most már megmutatva tartaték lenni, hogy Jeronimo többé nem él. A nemzetség e naptól fogva nyilvánossá tevő halálát, és forma szerint gyászát von fel. A jegygyűrűvel körülmény Antóniát sem hagyá többé kétkedni, s a lovag utánjárásának nagyobb nyomatókat ada. De a heves benyomás, mit e jelenet a grófnőre tón, őt egy veszedelmes korszagba dönté, mi szeretője reményeit majd örökre megsemmisité. Midőn ismét meggyógyula, apacza-fátyolt szándékozék felvenni, mitől csak gyónató atyának hathatos elterjesztései által, kibén határtalan bizalmat helyezze, mozdíthataték el. Végre e férfiu, s a nemzetség egyesült fáradalmai által sikerült az igen szó kirebögése. A gyász utolsó napjának kell vala legboldogabbnak lennie, melyet az öreg marchese a törvényes örökösnek minden jószágai átadása által még ünnepélyesbé szándéklott tenni.

Megjelenék e nap, és Lorenzó remegő jegyesét oltárnál elfogadá. A nap lealdozék, egy jeles estebéd várakozék az örvendő vendégekre pompásan kivilágított nász palotában s egy lármás hanga követé a pajkos örömet. A boldog ősz örömeit az egész világgal meg akaró osztani, a kastély minden bemenetelei nyitvák valának s mindenki szívesen láttaték, ki őt boldognak üdvözle.

Ezen tömeg közt tehát, folytatá tovább, a hozzám legközelebb ülő, velem egy szent ferenczi szerzetest véttetett észre, ki oszlop-ként mozdulatlan álla, hosszú sovány termet és barnahalván ábrázatú, komoly és szomorú tekintetű szegező a jegyes párra. A öröm, mely köröslég minden arczon mosolyga, csak

ez egyen látszék átvonulni, tekintete változatlan, mint mellszobor élő alakok közt. Gyakran igyekezém szeméit e rémítő alakról elvonnai, de önkénytelen ismét reá meredtek, és mindenkor változatlanul taláék. Em megrántám szomszédomat, ez a magáét, ugyanazon kíváncsiság, ugyanazon megütözés futá meg az egész táblát, a beszélgetés ellalla, egy rögtöni közcsend, — a barátot ez meg nem zavará. A barát mozdulatlan álla, és mindig ugyanaz, komoly és szomorú tekintetű szegező a jegyes párra. Mindenkit elérte ezen jelenet; egyedül az ifju grófnő talála viszonzva önbánatát ezen idegen képen, és csendes kéjjel csügött a gyülekezetben ez egy tárgyon, ki búját érteni és osztani látszék. A tömeg lassan széledézék, éjfel már elmúlt, a hanga csendesedni és haldoklani kezdé, a gyertyák homályosban, s végre csak egyesesen égni, beszélgetés mindig halkabban és halkabban enyészni; a bágyadt világu nászpalota mindig pusztább és pusztább lón, a barát mozdulatlan álla és mindig egyformán, csendes, szomorú tekintetű szegező a jegyes párra. A tábla elszedeték, a vendégek ide amoda szétvonulának, a család egy szoros körbe húzódeék össze, a barát hivatalon megmarada a szoros körben. Nem tudom mikép esheték, hogy senki sem akará őt megszólítani; senki sem szólítá őt meg. Már a reszkető hölgyet néber ismerősei körül vevék, ki egy kérő, segédet kereső pillanatot intéze a tiszteletes idegenre; az idegen nem viszonzá azt. A férfiak hasonlólag a vőlegény körül összegyűltek, — egy szorongó várakozásteli csend. — „Hogy mi együtt oly

boldogok vagyunk“ megszólalék az öreg végtére, ki mindnyájunk közt egyedül nem látszék az ismeretlen észrevenni, vagy rajta csodákozni, „hogy mi ily boldogok vagyunk, és Jeronimo fiamnak hibáznia kell!“ — „Hát meghívád őt, és ő elmarad?“ kérdé a barát. Először most nyitlak meg ajkai. Ijedve bamulánk rá.

„Ah! ő oda méne, hol örökre kell maradni — viszonzá az öreg. — Tiszteletes úr, ön balul ért engem. Jeronimo fiam meghalt!“

„Talan csak fél ilyen társaságban mutatkozni — folytatá tovább a barát. — Ki tudja, mint néz ki fiad, Jeronimo! — Hallasd vele a hangod, melyet utóljára halla, kérd Lorenzó fiadat, hogy őt hívja.“

„Mit jelent ez?“ mormolá minden. Lorenzó szíve elváltozék. Nem tagadom, hogy hajam borzongni kezdé.

A barát ez alatt a ivóasztalhoz lépe, hol egy borteli poharat megragada s ajkához vivé. — „A mi drága Jeronimok emlékeért! — kiálta ő — ki a megholtat szerette, kövessen engem!“

„Bár hova való legyen tiszteletes úr — kiálta végre a marchese — ön egy drága nevet említett. Üdvöz legyen neked. Jertek barátim!“ Mi alatt ő hozzánk fordula s a poharakat körül hordatá „ne engedjétek egy idegentől magokat megsegyenítetni! Jeronimo fiam emlékeért!“

Ugy hiszem, soha sem ivaték egészségpohár ily albatársággal.

„Még egy teli pohár áll itt. Miért vona-

kodol, fiam Lorenzó, ezen barátságos ivásra válaszolni?“

Remegve fogadé el Lorenzó a poharat a barát kezéből, remegve vivé szájához. — „Az én nagyon szeretett testvérem, Jeronimo!“ dadogá ő s borzadva tevé le.

„Ez az én gyilkosomnak hangja!“ kiálta egy retentő alak, mely egyszerre középettünk álla, vércseppegette köntösben és undok sebekkel elurítva.

De a továbbiakról ne kérdezzenek engem, mond a sicziliai, képen a borzadásnak minden jelenségeivel. Esméletem azon pillanatban elhagyott, midőn szeméimet azon alakra vetém, valamint a többieké is, kik körülte valának. Midőn ismét föleszmélünk, Lorenzó a halállal vivődeék, a barát és a jelenet elenyésztek. A lovag legretentőbb vonágások közt fekteték ágyba. A gyónató atya keblében vannak eltemetve, ki utolsó gyónását hallá, s egy halandó sem tudá azt meg. Nem sokára ezen történet után egy kút tisztítotték ki, mely a mezei laknak utoudvarán, vad bokrok közt elrejtve, és sok évek óta behányva volt. Miután a halmozat széthányaték, egy csontváz találtatott benne. A ház, hol ez történt, többé nem áll. A del M**nte nemzetség elhunyt, egy kolostorban, nem messze Salernotól, mutogatójak Antonia sírját.

tők va
kezik.
hat) er
helyén
e teny
mely
várható
lást és
erről
helyes
és ezért
s loán
tanácsk
feladár
faju me
javítás
megval
gorral
kódni s
hozni o
követel
nagyob
madna.
méneket
lenlegi
tellen a
seket
Egy
körülbe
fedezési
minden
számát
mitandó
a magas
Itt a
sem a
leges el
az éven
jesen fel
méneket
hessen:
a magán
magános
teln, ho
nélkül n
mely egy
tásával
A magas
nyos fok
pedig e
tenyésztő
kellene in
mervadó
ki volna
tétélek
nálatra
Mindé
több mén
állítani sz
tenyésztés
beli jelen
a ménékn
mazását s
ben, ha i
egyszersn
ezen prod
szerezni.
A sop
ülésen lov
jedését ille
indítványt t
„Bátor
ügyre irány
gazdászati v
alakot öltő
„Érten
„Az ut
évi XXXI. t
elméletének
és ennelfogy
leneik felet
lem az orsz
„Avagy
pusztító és a
hordó hatás
„És ha
gekkel szem
logilag biztos
a nyilvános
keblezetti; h
100%-on fo
ják; és hogy
látót 12—15
„Mind er
a tömegesen
mi által egyk
ládok ezert
és forgalomn
morodása, mi
allat minden
kölcsonzó tén
pénzt nem tal
„Ugyhisz
időelőtt hozt
kormánynak
gondoskodni k
„Időelőtti
állításomat iga
„A kama

Mindaddig, míg az izlés a tenyész-
tök valódi érdekével teljesen nem ellen-
kezik, (oly eset, mely szintén előfordul-
hat) ennek nagy fontosságát tulajdonítani,
helyén látom — mert csakis akkor, ha
e tenyészítő oly productumot nevelhet,
mely kivánóságának, izlésének megfelel,
várható, hogy arra a szükséges gondol-
lást és ápolást fogja fordítani. Hogy pedig
erről beható ismeretét s az egészről
helyes képet nyerhessünk, szükséges volna
e célra, egy szakavatott, a viszonyokat
s állományt ismerő egyénekből álló
tanácsközményt egybehívni a melynek
feladata volna meghatározni, hogy minő
fajú ménnek volnának az itteni faj meg-
javítására alkalmasak. Ha ez s a mén-
megválasztás megtörtént, akkor vas szí-
gorral kell ezen határozathoz ragasz-
kodni s semmi szín alatt alkalmazásba
hozni oly mént, mely a meghatározott
követelményeknek meg nem felel — leg-
nagyobb nehézség azon kérdésnél tá-
madna, hogy mikép lehetne a szükséges
méneket beszerezni? — Az ország je-
lenlegi pénzügyi helyzeténél fogva lehe-
tellen a magas kormány iránti követel-
éseket magasabbra emelni.

Egy állami ménnek tartási költsége
körülbelül 500 ftra. rug, melyből — a
fedezési díj, általában 4 frjtával s a
minden mén által fedezőnk kanczák
számát 30-ra vévén — 120 frt. leszá-
mitandó úgy, hogy egy ménnek eltartása,
a magas kincstárnak 380 frjtába kerül.

Itt azonban nem vétetett tekintetbe
sem a ménnek kihasználása sem az eset-
leges elhullási esetek, mely két tényező
az évenkénti 120 frnyi jövedelmet tel-
jesen felemészti. Hogy tehát a fedező
méneket kellő számban előteremteni le-
hessen; szükségesnek látszik erre nézve,
a magánosok részvételét bevonni. A
magánosoktól azonban sem lehet követ-
elni, hogy minden Garantia és Subventio
nélkül magukra vállalják azon risicót,
mely egy nyilvános fedező mén felállít-
ásával elkerülhetlenül össze van kötve.
A magas kincstárnak kellene neki bizo-
nyos fokig ezen garantitát nyújtani. Hogy
pedig e téren czélt érjünk, valamennyi
tenyészítő s lökedvelőhöz egy felhívást
kellene intézni, s felszólítani őket, hogy
mérvdó helyen nyilatkozzék. Valjón
ki volna hajlandó a következő felte-
tételek mellett közönséges haszná-
latra egy fedező mént felállítani.

Minden ménbirtokos, ki egy vagy
több mént, mint nyilvános fedező fel-
állítani szándékozik, köteles erről a ló-
tenyésztési bizottmány elnökének írás-
beli jelentést tenni s ezen jelentéshez
a méneknek pontos leírását, korát, szá-
mazását sat. hozzácsatolni; s azon eset-
ben, ha ilyen mén csikókat már nemzett,
egyszermind megjelölni, hogy hol lehet
ezen productumról biztos meggyőződést
szerezni. (Folytatása következik.)

Az uszora.

A soproni ipar s kereskedelmi kamara
ülésén lovag Flandorff Ignác az uszora ter-
jedését illetőleg közzétett figyelemre méltó
indítványt tett:

„Bátorkodom a t. kamara figyelmét oly
ügyre irányozni, mely az ország társadalmi és
gazdasági viszonyaira nézve már is veszélyes
alakot öltött.”

„Értem az alatt az uszora terjedését!”
„Az uszora törvény elterjedéséről szóló 1868.
évi XXXI. t. cz. azokat, kik a kamatszabadság
elméletének hódolnak a lassu, természetszerű
és ennél fogva egészséges fejlődést pártoló el-
lenek felett győzelemre vezet, de e győze-
lem az ország és jólétére végzettszerű vált.”

„Avagy képes e valaki ezen törvénynek
pusztító és az erkölcsesség bélyegét magán
hordó hatása előtt szemet hunyni?”

„És ha akarná is, ugy azt azon jelensé-
gekkel szemben: hogy a magánuszorás jelzá-
logilag biztosított követelését szemtelen módon
a nyilvános tealkönyvben 36% kamattal be-
keblezteti; hogy magán zálogkölcson intézetek
100%-on fölüli kamat mellett pénzeiket kiad-
ják; és hogy nyilvános hitelintézetek a kamat-
lábot 12—15%-ra felemelték — nem tehetné.”

„Mind ennek mellözhetlen következménye:
a tömegesen előforduló végrehajtási árverések,
mi által egykoron jómódúnak nevezhetett csalá-
dok ezernként koldusbotra jutnak; iparnak
és forgalomnak pangása, a kis iparnak elnyo-
morodása, mivel, ezen, egészséges viszonyok
alatt minden államnak hatalmat és tekintélyt
kölcsonzó tényezők, sehol megfelelő olcsó
pénzt nem találhatnak.”

„Ugyhiszem, hogy ott, a hol valamely
időelőtti hozott törvénynek hatása oly éles,
kormányának és törvényhozásának segélyről
gondoskodni kell.”

„Időelőttinek neveztem e törvényt és ez
állítomást igazolni is akarom.”

„A kamatszabadság magasra fejtett álla-
mokban czélját: az uszora szellem kiirtását,
mi a kamatszabadság minden pártolójától első
sorba állítatik, elérni fogja.”

„De oly államokban, hol a népnevelés
általán oly alantas fokon áll, hogy a kölcsön-
kereső legkevésbé esetben bir azon belátás-
sal, melynél fogva — kivált rövid idejű és
bonyolult feltételekhez kötött kölcsönök iránt
vállalt kötelezésének nagyságát helyesen meg-
ítélni képes lenne; oly államokban, hol sem-
miben megállapodás nincs, hol a személyes és
jelzálogi hitel oly ruganyos alapon nyugszik
— oly államokban, hol kereskedelem és ipar
még fejletlen, hol a kéziipar által régi kez-
delges úton halad: — a kamatszabadság soha
sem fogja erkölcsi czélját, az uszoraszellem
kiirtását elérni, mivel hiányzanak a szükséges
előfeltételek, az okvetlenül megkívántató ér-
telem.”

„Ez az államokhoz mai nap még tartozik
Magyarország.”

„Csupán hitelünk érdekében, melyet ön-
álló állam léteztetése tekintetéből nem né-
külözhet, az uszora, illetőleg kamatszabadság
megszorítása sürgetőleg szükséges.”

„Ennélfogva indítványozni bátorkodom,
sziveskedjék a t. kamara határozni, miszerint
a kamattal megszorítása tárgyában a nagym.
m. kir. földmívelési ipar- és kereskedelmi mi-
nisteriumhoz indokolt felterjesztés tétessék,
melyben kéreltik, hogy ez erdemben az or-
szággyűléshez mielőbb törvényjavaslatot ter-
jesztelni méltóztassék.”

De van egy más alkalom is, hol a gaz-
dasági egyleteknek közreműködni erkölcsi föl-
adatukba vág, és ez azon már is országosan
megindult mozgalom, mely a kisbirtokosok
fölségelésére, egy országosan alakítandó kis-
birtokosi hitelesítési társaságot helyezi kilá-
tásba.

Ismertjük a nép indolentiáját, melylyel
minden intézkedést fogadni szokott, mely föl-
ról kezdemenyeztetik; terjesszék és ismer-
tessék meg tehát az eszmét az gazdasági egy-
letek és szeretessék meg azt a néppel, hogy
ezen humanitarius és közgazdasági vállalatnak
egyszermind kellő sikere is legyen.

Ha a gazdasági egyletek ily értelemben
fogják fel hivatásukat, s annak meg is felel-
nek: akkor jól betölthetik a helyet, melyet a
társadalomban elfoglalnak. „K. N.”

VIDÉKI LEVELEZÉS.

Homolicz, 1876. február 5-én.

Nagy gyászlobogó leng s búsan hirdeti a
torony ablakából pótolhatlan veszteségünket,
a haza bölcsének, Deák Ferencnek kimúltát.

A gyászír itteni elterjedése után, nemzeti-
ségi, vallásbeli és nemzeti kulombőség nélkül,
öszinte vetekedéssel sietett közönségünk apraja
és nagyja filléret kegyelet-teljesen halmozni,
hogy ily módon szerény körülményei között,
közös költséggel, a nagy halott emlékének
saját benső érzelmének, külsőleg is kifejezést
adhasson.

Gyászmisét és ezzel kapcsolatosan a koszo-
rúzott ravatal mellett emlékszedet tartott mai
napon, lelkes, igaz hazafisága, tudományos
műveltsége és a társas életbeni kedves mo-
doráról messze földön ösmert s nemcsak egy-
házhivei, hanem az egész közönség előtt nagy
tisztelőben álló Zsák Gottfried r. k. lelkészünk
a meghatott és minden partszinezet nélkül
nagy számban megjelent gyászoló közönség
előtt. A tanuló — mindkét nemben — ifjuság,
a czéh fiákyakkal, a vám- és pénzügyörög
disz egyenruhákban, a községi előjáróság
testületileg jelent meg a gyászszertartásnál;
melynek végzetével nagy lelkesedéssel és pon-
tossággal — itt ma először — énekelte a
magyar nyelven a szótát.

Valóban meghatott volt látni, mint csillo-
gott a gyászmise alatt és ennek végzetével
számtalan szemben az öszinte fájdalom könyve;
de ennél még jellemzőbb volt azon körülmény
— mi a valódi megglágyult kebelnek hű
tolmácsolója volt — hogy több évek óta ellen-
ségecs indulat egyenlőség egymásnak jobbot
nyújtva — a multra fátoly borítva e mai
nap emlékeül — kibékültek.

Vajha a nemzetiségnek is a nagy halott
ravatalánál észlelt közeledést maradandóvá
tennék! V. G.

HIRHARANG.

* Deák Ferenc elhunytá alkalmából To-
rontalmegye is fog gyásznapot rendezni
és illetőleg gyászmisét tartatni, és pedig a
legközelebbi közgyűlés első napján.

* Bilétre az ottani jeles orvos Dr.
Kramer Ferenc tb. megyei főorvos lett me-
gyénk főispánja által járási orvosnak helyette-
sítve a tavaszi rendes közgyűlésig a mikor is
ezen állomás választás utján betöltetni fog,
nem kételkedünk benne, hogy a megyei bi-
zottság bizalma ugyanazon érdemes egyénben
összpontosuland kit a főispán helyettesített
minthogy ő azt teljes mértékben meg is ér-
demli. A biléti járásnak eddig Titserits Fe-
rencz úr volt orvosa, ugyanaz a ki az 1873. év-
ben Módoson a cholera-járvány alatt oly neve-
zetes szolgálatokat tett a szenvedő emberiség-
nek, Titseits úr Majsán Bácsmegyében választ-
ott meg községi orvosnak s oda eltávozván
a biléti járási orvosi állomárról leköszönt.

* Felfordult világ volt N.-Beckerekben
a mult héten a nők borultak térdre a férfiak
előtt és zárták puha karjaikba az urakat —
már t. i. a Bégn a jégen hol nem egy hólyg
eset térdre korcsolyázás közben az urak
előtt, és nem egy különben szende és tar-
tozkodó leánya volt kénytelen férfikarokba
borulni ha csak elesni nem akart.

* Hg. Taxis Egon úr mint a tervezett
kikinda—becskerekéi másodrendű vasut tekin-
tetében mindkét törvényhatóság által kiküldött
bizottságnak meghatalmazottja, élve azon jo-
gával hogy az övéhez hasonló hatáskörrel he-
lyettesíthesse magát — városunk jeles fiát
Menczer Lajos mérnök urat a „néhány szó
másodrendű vasutaink kiépítése érdekében”
czimű rópirat szerzőjét megbizta, hogy a ter-
vezelt vasut kiépítése czéljából már jelenke-
zett vállalkozókkal az alkudozásokat indítsa
meg, esetleg pedig a külföldön is vállalkozó-
kat keressen.

* Nagy-Szt.-Miklóson azon fáradoznak,
hogy az ottani járásbírósa tealkönyvi ható-
sággal felruháztassék, ama kerület lelkes kép-
viselője Dr. Vécsey Tamás mindent elkövet,
hogy azon vidék óhaját teljesüljön, mi is
szívünkben jó sikert óhajunk a derek Szt.-
Miklósiagnak mert ismervén N.-Szt.-Miklósnak
mint megyénk éjszaki része és majdnem egy
harmadát központjának jelentőségét, azon ki-
vántást, hogy a nagy-szt.-miklósi járásbíró-
ság tealkönyvi hatósággal felruháztassék, s
ezen decentralisatio által nem csak az ügyme-
net gyorsíthatassék de egyuttal a nyilvánkönyvek
is az érdekelt közönségre nézve hozzáfér-
hetőkké váljanak, teljesen jogosultnak tartjuk.

* Módoson a mértekhitelesítő hivatal
megszűnt, megszűnt magából, mert nem volt
mivel hitelesíteni és így az ott lévő hitelesítő
hivatalnak a száraz kenyérre valót sem tudta
megszerezni, ismét eleven tanulsága annak,

hogy mily baj az ha a bizottsági közgyűlések
gyéren látogattnak, N.-Szt.-Miklós kénytelen
volt saját költségén felállítani hitelesítő hiva-
latot, mert ilyennek szükségét érezte, és a me-
gyétől nem kapott, Módosnak pedig a mely
kapott, nem kell és ennek oka az volt hogy
a közgyűlésen Nagy-Szt.-Miklós vidékéről nem
volt senki jelen, az itt levők pedig ugy véle-
kedtek, hogy hiszen a szt.-miklósi vidék majd
elmege Szegedre, Makóra, Kikindára hitelesi-
teni. Ez alkalommal megemlítjük, hogy a nagy-
becskerekéi hitelesítő hivatalnak igen jól me-
gyének dolga, ugy hogy a befolyt díjakból a
megyének még a többi hitelesítő hivatalokra
fordított költségei is bejönnek.

* Lovartársulat Nagy-Beckerekben
Sidoli Jóhru lovartársulata mely előbb a te-
mesváriákat több a verseczietek mulattatá
most városunkban ütötte fel tanyáját és Ame-
rikában a casino épület előtti téren egy czél-
szerű és fülhető lovardát építtetett, a társulat
egy része mint értesültünk már itt van, és
pedig mint a hirdetmény állítja 60 személy és
32 lóbol fog az állani; félünk tőle hogy a
társulat rövid itt mulatás után löhsübol fog
élni, mert itt piac nincs, pedig sajnálnók
a társaságot melyet jó hír előzött meg.

* Párdányban mint örömmel értesül-
tünk casino-társulat alakult, melynek alapsza-
bályai már is felterjesztettek, a társulat, mely-
nek elnöke a jeles képzettségű plebános Zányi
Ferencz úr, jegyzője pedig a derek és köz-
becsülésben álló községi jegyző Stassik János
úr, pénztárnoka pedig Schikhoff József úr,
már is 9 lapot járat melyeknek megválasztá-
sánál — a mint értesültünk — igen tapinta-
atosan járt el a társulat.

* Kehida Deák Ferenc egykori birtoka
a Zala folyam völgyében felszök, régi fészék
mely állítólag 1266-ban tehát az Árpádok ko-
rában épült és települt meg. E birtok egykor
a gróf Kanizsay család birtoka volt és ott hol
ma Deák Ferencz egykori háza áll egy vár
állott köből szilárdan építve és vízarokkal kö-
rülve, a régi vár arkái most is biztosan
felismerhetők, s mutatják az udvarban azon
régie épületet is, melyben egykor egy partialis
országgyűlést tartottak a török ellen túldunai
szlavon és horvát vármegyék rendei. A Ka-
nizsay család kezéről a Harshágyi család ke-
zére, majd ismét a Hertelendy ma is virágzó
zalamegyei család birtokába jutott Kehida,
melynek tulajdonképeni neve Kéthida volt, két
hid vezetvén itt át a várból a Zala folyón. A
mostani kastélyt Hertelendy Gáspár építette
föl a régi kehidai vár helyére. Ennek egyet-
len leányát Hertelendy Annát Deák Gábor
vette el és így került Kehida a Deák család
kezébe. A birtok körülbelül 2000 hold gyö-
nyörű erdővel. Kehidát 1854. Deák Ferencz
adta el gróf Széchenyinek 125,000 frton mely-
nek fele az adóságok törlesztésére lett fordít-
va, másik fele pedig ajándékká lett megál-
lapítva. A hetvenes években gróf Széchenyi
Ódón adta el a birtokot Baranyi keszthelyi la-
kosnak, a jelenlegi birtokosnak.

* Az „ifjusági társas kör“ idei
tánczvigalmát — mint már legutóbbi számunk-
ban is közöltük — folyó hó 26-án tartandó
meg s mint rebesgetni halljuk, városunk szépei
által oly tömeges látogatásban részesülend,
minőt már régóta nem láttunk. Három tényező-
zőnek tulajdonítjuk ezen — ámbár még korai
de biztosan bekövetkezendő sikert, az ifjusági
társas kör első farsangi báljának, t. i. a köz-
önség meleg rokonszenve s jóakaró érdeklő-
dése a társaskör iránt, mely néhány havi
fennállása óta már is annyi jelet adá életre-
valóságának, hogy bizton remélhető meg szil-
árdulása s jövőbeni felvirágzása; — továbbá
azon körülmény, hogy a casino-társulat bálja,
mely eddig farsangi táncmulatságai között
diszes helyet foglalt el — az idén elmaradt;
de leginkább a társaskör azon szerencsés lé-
pése fogja eredményezni a kedvező sikert,
hogy tánczvigalmára Hertelendy, szül. Bakó
Zaida főispáné ő méltóságát kérte fel bál-
anyául, mely tisztet ő méltósága a kör iránti
érdeklődésének egyik örvendeztető tulajdélul
kegyesen elfogadni méltóztatott. Ez fogja leg-
szebben diszíteni az ifjusági társas kör bálját,
melynek rendezői fáradozhatlan buzgalommal mű-
ködnek, hogy fény, disz s elegancia tekintet-
ében semmi kívánni való se maradjon hátra.
— Melleleg megemlítjük, hogy Dr. Stassik
Ferencz, a kör titkára — ki az ügyvédi vizs-
gálat letételére a napokban utazott fel Buda-
pestre — a bál disztzésére vonatkozó nagyobb
megrendelések eszközése végett számos meg-
bízást nyert, s ez egyik oka, hogy a bál
folyó hó 15-ről 26-ra halasztatott el.

* Zachariás J. derek városi aljegy-
zőnk tanácsnokká választatván meg, a leg-
közelebbi városi közgyűlés teendői közé fog
tartozni a megüresedett aljegyzői ál-
lomás betöltése. Értesüléseink szerint, az
eddig fiatalabb folyamodók közül, Jovanovits
Sándor városi tisztviselő urat tekintik ez
állomásra legalkalmasabb egyéneknek.

* Török-Becsén f. hó 5-én róta le a
közönség elhunyt nagy hazánkfia iránti
kegyeletos érzelemadóját. — A hitfeleketek
egyházaiban a lakosság élénk részvéte mellett
s a helyi hatóságok jelenlétében gyász-isteni
tiszteltek tartattak, este pedig gyásznapot
rendeztetett a nemzet feledhetlen atyjának em-
lékére. A tornyon s a „szabadelvű kör“ er-
kélyén egész héten át fekete zászlók voltak
kitűzve. Az istentiszteleten az iparos és föld-
mives osztály fiákyakkal környezé a ravatal
s a nők gyászöltözében jelentek meg. Az
ájtatosság tartama alatt a boltok mind zárva
voltak. Az izraelita hitközség február 6-dikán,
vasárnap tartotta meg saját imaházában a gyász-
istentiszteletet.

Halálozás. A becsületessége s velős magyar kedélyességéről vidékünkön szélesebb körben is ismert Mihályovits Miklós gabonakereskedő, s a tör.-becsei takarékpénztár másodigazgatója, hosszas sorvasztó betegség után február 6-án Torók-Becsén elhunyt. A boldogult mint nemzetőrkapitány tett szolgálatait szabadságharcunk ideje alatt, s az azóta váltakozott minden körülmények között híven megőrizte hazafias lelkületét. Temetése a közönség nagy részvétele mellett február 8-dikán ment végbe. Nyugodjék békében!

Megelégedéssel értesülünk, hogy városi rendőrségünk részéről szigorú intézkedést tettek a csavargó kutyák elfogatására s esetleg kiirtására. Tekintve a nagy szerencsétlenséget, melyet az ily kószáló ebek okozhatnak, nemcsak méltányoljuk a más városok példájára tett ezen rendőri intézkedést, hanem a közönségtől is elvárjuk, hogy a hatóság önszabályait készséggel teljesítendik.

Cselédszabályzat nemsokára életbe lép. A városi főkapitány úr által kidolgozott s közgyűlésileg elfogadott cseléd-szabályzat már le van a német és szerb nyelvre is fordítva s legközelebb ki fog nyomtatni és cseléd-könyvecskébe köttetni. A városunk területén szolgáló összes cselédek újra iratnak össze s mindegyik ellátandó lesz az új szabályzatot tartalmazó cseléd-könyvecskével. Valahára tehát cselédgyűnkön is segítve lesz; s ezzel sok bajnak s kellemetlenségnek véteket eleje.

Ismét pénzügyi defraudáció. Bécsben nagy izgalmat s desperatiót idéz elő az ottani hitelintézet prágai fiókjának esete, melynek előjárói rögtön felfüggesztettek. Egy Bécsből érkezett eredeti távirat jelenti, hogy az intézet egyik igazgatója eltűnt, egy másik pedig deliriumban van. A számadatok megvizsgálása nagyon nehéz dolog!

Közügyeinkről, az alkotmányos kor-szak első tíz éves cyclusa végén, írta Farkas Ödön, — ily című röpirat jelent meg Budapest, mely jól írott, érdekes mű. Szerző szemlét tart tíz év alatt viselt dolgainkon, s a nemzetiség biztosításában, valamint az anyagi haladás erőteljes előmozdításában látja a legközelebbi jövő feladatát.

Hervadó virág hervadhatlan emlékére Deák Ferencnek. E felirat volt ama koszoru szalagján olvasható, melyet Csekonics grófnő tett Deák koporsójára. E koszoru a legdiszesebbek egyike volt, de a szalagnak érdekes története is van. Február 2-án a reggeli órákban kapta az Arvay és társa divatárus cég a megrendelést, hogy készítse el a kérdéses koszoru szalagjait gyönygyvel és ezüsttel, gazdagon kirakva és kihimezve, művészi és igen nehéz terv szerint, arabeszkkel stb. feldíszítve, — oly kikötéssel azonban, hogy másnap reggeli nyolcz órára teljesen készen legyenek. E határidőt könnyű volt megszabni, de nehéz megtartani, mert a diszi-

tési terv a legügyesebben hímzőnek is egy egész havi munkálkodását is igénybe vette volna. A kereskedő mégis megfelelt a megbízásnak és a kiszabott időre pontosan elkészítette a szalagokat, — mert 16 leány, 2—2 órában egyik fele felváltva a másikat, szüntelenül dolgozott rajta s 22 óra alatt el is készíté a díszes művet.

A torontalmegyei takaré- és hitelbank 1876. évi január havi Forgalom-kimutatása.

I. Takarékpénztári betételek.
Állása 1875. évi december végével . . . ft. 384435-13
Betételek 1876. évi január hóban . . . ft. 11088-91
összesen . . . ft. 395524-04
Visszafejtések 1876. január hóban . . . ft. 10867-21
Állása 1876. január végével . . . ft. 384666-83

II. Folyó számlái üzlet.
Tevőleges egyenleg 1875. dec. végével . . . ft. 22255-95
Kiadatott 1876. január hóban . . . ft. 465-25
összesen . . . ft. 22721-20
Bevételek 1876. január hóban . . . ft. 535-30
Tevőleges egyenleg 1876. jan. végével . . . ft. 22185-90

III. Betéti levelek.
Állása 1875. december végével . . . ft. 23500—
Betételek 1876. január hóban . . . ft. 200—
összesen . . . ft. 23700—
Visszafejtések 1876. január hóban . . . ft. 5400—
Állása 1876. január végével . . . ft. 18300—

IV. Leszámlolási üzlet.
a) Bankváltók.
A tárcza állása 1875. december végével . . . ft. 393408-80
Leszámlolattott 1876. január hóban . . . ft. 111997-48
összesen . . . ft. 505406-28
Visszafejtett 1876. január hóban . . . ft. 124238-91
A tárcza állása 1876. január végével . . . ft. 381167-37

b) Hitelegyleti váltók.
A tárcza állása 1875. december végével . . . ft. 38042—
Leszámlolattott 1876. január hóban . . . ft. 2830—
összesen . . . ft. 40872—
Visszafejtett 1876. január hóban . . . ft. 3210—
A tárcza állása 1876. január végével . . . ft. 37662—

V. Előlegezések.
a) Értékpapirokra.
Állása 1875. december végével . . . ft. 24866—
Kiadatott 1876. január hóban . . . ft. 2464—
összesen . . . ft. 27330—
Visszafejtett 1876. január hóban . . . ft. 1324—
Állása 1876. január végével . . . ft. 26006—

b) Zalogokra.
Állása 1875. december végével . . . ft. 20065-20
Kiadatott 1876. január hóban . . . ft. 966-25
összesen . . . ft. 21031-45
Visszafejtett 1876. január hóban . . . ft. 1008-75
Állása 1876. január végével . . . ft. 20022-70

c) Ingatlanokra.
Állása 1875. december végével . . . ft. 50881-61
Kiadatott 1876. január hóban . . . ft. 842
összesen . . . ft. 50890-03
Visszafejtett 1876. január hóban . . . ft. 750—
Állása 1876. január végével . . . ft. 56140-03

VI. Pénz-forgalom.
Kézpénz-egyenleg 1875. dec. végével . . . ft. 9862-40
Bevételek 1876. január hóban . . . ft. 18432-07
összesen . . . ft. 194174-47
Kiadatott 1876. január hóban . . . ft. 181522-33
Egyenleg 1876. január végével . . . ft. 12652-14

TÖRVÉNYTEREM.

A n.-becskerei e. f. kir. törvényszék f. é. február 9-én nyilvános ülésben következő per előadottot:

Előadó: SZTANKOVITS GYÖRGY, kir. tszéki bíró: 3903. sz. p. 1875. — Molnár János felperesnek, Prandell Pál alperes ellen, 160 fnyti tőke és jár. iránti pere.

Adomák Deák életéből.

Deákról mondják, hogy midőn említett előtte a hírlapok azon híret, miszerint Hevesmegye főispánjává Visontai Kovács László — az országgyűlés derék ház-nagya — lenne kinevezendő: a jelölést következő gyanus bókál vigasztala:

— Ne boszankodjál Laezi: hisz tudod, hogy azok a journalisták kitalálnak mindent, a mivel a kormányt kompromittálhatják.

Deákhöz folyvást sok levelet és kérvényt intéztek mindenfelől. Ezek között igen naivak is fordultak elő.

Nem rég egy ember a végett folyamodott hozzá, hogy ismeretes befolyásánál fogva eszközölje ki a kormánytól, mikép ő legalább ha csak egyszer is — nyerhessen a lutrin.

Egykor meg egy a mexikói udvarnál szolgált szakácsné kereste föl, hogy tartson mellette beszédet a képviselőházban, Mexicóban hátramaradt bérét fizettesse ki a ministeriumnál.

A könnigrazi csata után Deák, kit a király Bécsbe hívott, itt nem kerülhet ki a találkozást Belcredi miniszterrel.

Belcredi nagy feneket kerekített beszédjének; azután végre kisütötte sajátképeni szándékát, s Deák böles tanácsát kérvén ki magának, következő szavakkal fordult feléje:

Ön jól tudja, hogy az idén már volt egy terjedelmes unjocozás Magyarországon. Mit gondol, nem lehetne-e az idén egy második unjocozást is elrendelni?

— Nem! — válaszolt Deák hidegen.
— S miért nem? — kérde Belcredi hűledező.
— Mert nálunk Magyarországon az anyák évenként csak egyszer szülnék — volt a klasz-szikai válasz.

Deák Ferencet egy vidéki ismerőse meglátogatván, midőn kérde az „őreg urat,” hogy érzi magát, Deák jóvalis humorral azt felelte:

„Köszönöm, már jobban vagyok; csak egy bajom van, mit azonban sem orvos sem idő meg nem gyógyít — vénülök.”

Az ötvenes években egyszer valamelyik bécsi miniszter találkozott Deákkal.

A miniszter a magyarok szenvedőlegesen ellenállásáról szólva, azon meggyőződésének adott kifejezést, hogy a száma névre gyöngyöb magyar előbb-utóbb is föl fog olnadni a művelt német népben.

— No én más véleményben vagyok — felelt Deák: — de ha a magyarnak a szláv vagy német elem

általi elnyelését közt kellene választania, bizonyosan ez utóbbit választaná. Csak hogy én azt hiszem, miszerint ez még messze van.

— No, akkor nem látom át, miért vonakodnak mindjárt ráállni arra, mi egyszer, ha később is, de mégis okvetlenül be fog következni? — kérde a miniszter.

Deák percnyi hallgatás után így szólt:
— Exczezzentiaid bizonyosan jó keresztény és reméli, hogy az égbe juthat. Mégis kétkedni bátorodom, hogy azért exczezzentiaid örömebb menne oda ma, mint holnap.

Nem régebben vidor társaság volt Deáknál együtt. A komoly vitákat pattogó élecek, tréfas adomák váltak föl. Egyik szó a másikat hozta; a többi közt kérde valaki, hogy vajjon a lapokban hébe-korba megjelenő Deák-adomák mind csakugyan Deáktól valók-e?

Mire Deák mosolyogva jegyzé meg, hogy ő egy-nemely Deák adomához ép olyan rokonságban áll, mint a budai keserű-vizhez, mely szintén „Deák-víznek” nevezetik; pedig ő se nem tulajdonosa, se pedig használatára nem vágyódik.

Deák többször megróttá azt az egy időben nálunk nagyon elharapódzott szokást, melyet sokan a nyilvánosság előtt is kicsinyített keresztneveikön emlegettek az embereket.

Egyszer egy vidéki urfi volt nála, ki mindig csak Eötvös Pepit és Kemény Zsigát emlegette.

Az öreg úr csak hallgatott. De egyszer midőn valaki azt kérde, hogy mit adnak a színházban, csak megszólal:

Hunyady Laci és a Janesi fiát.

Pálffy Mór kormányzó egy lapszerkesztőt két ízben bezaratott, hanem mindenfelé azt beszélt, hogy ő azt a szerkesztőt, egyénisége miatt mennyire szereti, — Szereti ám — mondta Deák — de csak úgy, mint a madarat — kalitkában.

A 65-diki országgyűlés elején valami alkalomból a képviselőket egyenként hívták föl, s azok kilépe az elnöki szék elé járultak. — Kuba — olvassa a jegyző. Egy parányi kis ember lépett ki. — Kubicza — olvassa utána a jegyző. — Boldog isten — mondja Deák — ha a Kuba ilyen piczi volt, mekkora lesz akkor Kubicza! — Az volt aztán a komikum, hogy Kubicza igen magas, szálas ember volt.

1866. február havában egy harminczas bizottság tárgyalta a föllirati javaslatot. E bizottságban tartotta Deák egyikét azon páratlan beszédeknek, melyek mindig az ellenfél szemtorzolásával végződtek. Apponyi csaknem reszkette ilt széknél, s bámulatos rugékonysága elhagyni látszott. — Felek, mondotta ekkor visszanyerve önmuralmat, — hogy gyönyörű esküimnek, miket a koronázásra dressiroztattam, nem vehetem már hasznukat. — Mire az akkori „Tigrispárt” egyik kiváló tagja nevetve jegyzé meg: „Apponyiké addig kerülgettek a tigriseket, míg az oroszlanra bukkantak.”

N. H.

H I R D E T É S E K.

191. sz. polg. 1876. (17—3.1)

Hirdetmény.

A nagy-becskerei kir. törvényszék részéről közhírré tétetik, hogy Szivojnov Mladen nagy-becskerei vegyeskereskedő ellen, annak saját kérelmére a csőd elrendeltetvén, hitelezők összejövételére 1876. évi márczius 15., 16. és 17-ik napjai tüzetnek ki határidőül; ideigl. tömegdönöknek Franz J. nagy-becskerei kereskedő, perügylőnek pedig Krsztiits Janos nagy-becskerei ügyvéd nevezetik ki.

Felszólítannak mindazok, kik a fennebbi csődtömegből bár mily jogcimmal valamit követelnek, hogy kérésüket a csődtömeg ellen a fentkiütött határidőre ezen kir. törvényszéknel annál bizonyosabban adják be, mivel később beadott követeléseiknek hely nem fog adatni.

Kelt a nagy-becskerei e. f. kir. törvényszéknek 1876. évi január 15-én tartott cs. üléséből.

Várady Mihály,
kir. tszéki elnök.

7068. sz. 1875. (16—3.1)

Árverési hirdetmény.

A nagy-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Lopadat Márkó végrehajtató részére 30 ft. és járuléka kielégítése végett Milován Folyán végrehajtást szenvedettől lefoglalt a R.-Szárca községi 220. sz. tjkönyvben felvett házból alperest megillető s 300 ftra becsült jutaléknak tulajdonjogára egy a tulajdonául felvett külsőségnek 560 ftra becsült felerészére nézve a bírói árverés elrendeltetvén, ennek r.-szárcai községhezál leendő eszközése végett első határidőül 1876. évi márczius 11-ik, szükség esetében második határidőül április 11-ik napja, mindenkor délelőtti 10 órákor tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alul is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bánatpénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverezőnél letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban, a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyen vagy annak közelében laknak, felszólítannak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviseltesük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottal rendelkeznek, s annak nevet és lakását az eladásig jelentsék be, mert ellenkező esetben a részükre Protits Sándor ügyvéd személyében kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Felelős szerkesztő: Balás Frigyes.

Főmunkatárs: Dr. Szentkláray Jenő.

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pál könyvnyomdájában Nagy-Becskereken.

Vége a perrendtartás 433. és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykereseteiket a hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdeteig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Jelen árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bir. végrehajtó jelentéstétel kötelessége mellett megbizatik.

Kelt a n.-becskerei e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1876. évi január 5-én tartott ülésében.

506. sz. b. v. k. 1876. (18—3.1)

II. árverési hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, miszerint a n.-becskerei kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1875. évi 1462. sz. a. kelt végzésével a nagy-becskerei kir. kincstár uradalm részére Grob Agoston tulajdonául felvett n.-becskerei 416. és 2193. tjkönyvi számú ingatlanokra nézve elrendelt első árverés sikertelen lévén, a második árverés f. é. február 17-ik napjára tüzetik ki.

Kelt N.-Becskereken, 1876. évi január 18-án.

Marianovich János,
kir. bir. végrehajtó.

127. sz. kig. 1876. (12—3.2)

Pályázati hirdetmény.

Az üresedésbe jött Aurelháza községjegyzői állomásnak, választás útján leendő betöltésére f. é. február 28-ik napjának délelőtti 9 óráját tüzetik ki; a pályázni kívánók ezzel felhivatnak, hogy a községi törvény, 83. §. értelmében felszerelt folyamodványukat, a fennebb érintett határnap előtt alulírt szolgabírósná nyujtsák be.

Ezen állomással következő javadalmazások vannak kapcsolva: évi fizetés 150 ft. o. é., utálatalány 20 ft., irodaiatalány 20 ft., tiszta búza 22 hectoliter 14 liter, tavasi 14 hectoliter 76 liter, kemény tűzifa 4 méter, szalma 8 méter, továbbá 2 1/2 hold szántóföld, négy darab szarvasmarhának és 6 darab sertésnek a közlegelőn szabad tartása; további díjak egy folyamodványért 2 ft. egy kötvényért 20 kr., egy bizonyítványért 50 kr., marhajárlat ingyen, végre szabad lakás, két padolt szoba, egy konyha, padlásnak felelése 404 ölből álló házikert.

Kelt Cseneyen, 1876. évi január 22-én.

Dellimanics,
szolgabíró.

Jelentés.

A helybeli izrael. hitközség képviselőségének f. é. február 6-án kelt egyik határozata folytán, **vasárnap f. hó 13-án**, délelőtti 11 órákor, az izrael. imolában, elhunyt **Deák Ferenc** tiszteletére, **ünnepélyes isteni szolgálat** fog tartatni.

(19—1.1) Az izrael. hitközségi előljáróság.

Folyó hó 15-én huzatnak a MAGYAR NYEREMÉNY KÖLCSÖN SORSJEGYEI

o. é. 100.000 ft. adómentes főnyereménynyel.

Ilyen sorsjegyeket és azokról szóló eladási leveleket ajánl a

Torontalmegyei takaré- és hitelbank.

Jelentés.

Lakhely váltóztatás végett **különféle bútorok**, nemkülönbön egy jó állapotban lévő **zongora** szabad kézből eladók.

Bővebb értekezés alólírotnál Eisenstädter S. és társ. kereskedésében kapható.

(3—6.5) **Eisner Emánuel.**

Nádeladás

és a Szlatina-legelő bérbeadása.

Az écskai uradalomnál több ezer kéve nád szánként eladó. Továbbá több száz hold szlatinai legelőföld nagyobb és kisebb részletenkint árverés útján bérbeadó. Árverés f. é. február 20-án reggeli 10 órákor az uradalmi tisztartósnágnál. Bővebb értekezés ugyanott.

(20—3.1) **A jószágigazgatóság.**